

Dag 452 – maandag 24 maart

Ik moet het kleine grut opnieuw lokken met snoep om zijn tuigje te kunnen aandoen maar hij staat me al van in de tuin in de gaten te houden en verstrakt helemaal als hij het onding ziet verschijnen. Ik heb nog geen mirakeloplossing gevonden helaas waardoor hij het niet of toch minder erg vindt om de halter en zijn jasje aan te moeten.

Het is maandag en ik zal het geweten hebben. Ik word op kantoor meteen aangeklampt: problemen met ons vertaalondersteunend programma. Geen tijd voor de ochtendroutine met Lagun dus en die maakt me wel heel duidelijk wat hij daar van vindt. Geblaf, gejammer en krabbepootjes zullen mijn deel zijn. Op een gegeven ogenblik denkt de man van IT een de telefoon dat ik hem afblaf uit frustratie. “Neen sorry, ’t was niet op jou gericht Steeve”... er is al voor minder gevochten nietwaar.

☺

’s Middags lok ik hem mee naar buiten. Ik moet doen alsof ik alleen doorga want meneertje gaat onmiddellijk schuilen bij Patrick (mijn verste collega dus) wanneer hij merkt dat ik mijn spullen neem om buiten te gaan. Ik neem zijn leiband en jasje alvast mee en stap kordaat het bureau uit nadat ik hem een paar keer vruchteloos heb geroepen. Het plan werkt opnieuw deze keer. Ik hoor hem achter me aan komen en aan de deur krabbelen. Hij heeft het natuurlijk wel door dat ik achter de deur klaar sta met het tuig en zodra ik die deur open, stormt hij me voorbij. Ik laat hem doen, hij kan nog nergens heen. Even in de war brengen en een andere richting uit stappen. “Huh? Gaan we niet naar buiten vrouwtje?” “Jawel, maar ik ga je eerst misleiden zodat ik je je tuig kan aandoen zonder te worstelen met jou”...

We trekken naar de Fnac in Cité 2 deze middag. De Fnac zit helemaal boven in een groot overdekt winkelcomplex en je hebt twee manieren om er naartoe te gaan: de roltrap en de lift. Omdat die ellendig trage lift ergens lijkt vast te zitten, nemen we de roltrap. Lagun lijkt me een beetje angstig. Dat ben ik niet gewoon. Op de rolband in de Colruyt heeft ie geen enkel probleem – misschien heb ik die wat te veel vermeden sinds al die horrorverhalen over honden die vast te komen zitten met het haar tussen hun pootjes en zich dan gruwelijk verwonden. Misschien moet ik maar voorstellen om die roltrappen helemaal te vergeten en te concentreren op de lift. Zo gezegd, zo gedaan: op de eerste verdieping stap ik over van de roltrap naar de lift. Het is zo een transparant geval en Lagun heeft er zich al eerder ongemakkelijk in gevoeld maar er staat veel volk in nu dat zijn zicht op de afgrond onder de lift kan belemmeren. Of toch niet?

Ik heb stukjes zwanworst bij maar zelfs die kunnen Lagun niet afleiden en om te spelen tegen zijn stress, is er te weinig plaats. Sorry vriendje, deze rit zal je zo moeten uit zitten. Boven moet ik hem tegenhouden want hij wil deze glazen doodskist zo snel mogelijk zo ver mogelijk achter zich laten. Niet zo snel liefje. Eerst opnieuw kalmeren bij de lift met een paar oefeningetjes... Winkelen zelf kan Lagun al als de beste. Wanneer ik halt houd, stopt hij en blijft hij rustig bij me staan of gaat hij zitten. Hij komt nergens aan en laat zich niet afleiden door de andere geïnteresseerde shoppers. Het blijft wel een ventje en je ziet zo aan zijn snoet dat hij de lol er niet van in ziet van al dat gewinkel maar hij geeft wel blijk van een ongelooflijk geduld terwijl vrouwtje besluiteloos door de rayons struint.

De zwanworstjes doen dan wel weer hun ding tegen de duiven, in combinatie met de pieper. Lagun fixeert een duif, ik knijp in de pieper, Lagun kijkt en krijgt een zwan (geen zwaan hé). Bij de derde duif vindt hij het gevogelte niet half zo interessant meer. Oef.

Op onze terugweg raak ik de aandacht van ons sociaal geval even kwijt wanneer we een andere hond kruisen waarover het baasje geen controle heeft. Ze wil haar hondje dag komen laten zeggen aan Lagun maar ik laat het niet gebeuren. Het is niet de bedoeling dat we tegen elke vreemd hond hallo zeggen lieverd, en zeker niet zoals jij nu hangt te sleuren aan je lijn. Lagun valt al snel terug in de pas en we zetten onze weg voort, een boos mopperende vrouw en teleurgesteld blaffende hondje achterlatend.

Dag 453 – dinsdag 25 maart

Een mooie lentedag buiten maar in mijn hart regent het. Koen zal voor zijn werk Yana komen afzetten die sedert dit weekend verlamd is aan haar hele achterhand en geen controle meer heeft over haar behoefte. Er wordt gevreesd voor botkanker en ik heb het gevoel dat ik afscheid moet nemen. Een laatste dagje samen met mijn meisje...

Een nietsvermoedende Lagun verwelkomt haar zoals altijd: als een dolgedraaide puber die een jaar niet heeft mogen spelen en nu ineens de jackpot krijgt. Hij tracht haar te verleiden door vlak voor haar neus met zijn knorrende varkentje te gaan paraderen maar merkt al gauw genoeg dat het niet meer de oude Yana is. Ze snauwt het kleine grut af en zal dat maar één keer moeten doen. Lagun laat haar met rust verder. Wat een communicatie toch.

Ik vind het vreselijk voor Yana. Het enige wat ze kan doen, is naast me in de zetel liggen rondkijken en ondergaan hoe ik haar af en toe naar buiten draag in vergeefse afwachting van een plasje of kakje (die reserveert ze voor binnen in huis – al is het dan niet bewust).

Gelukkig heb ik nog een stukje hertengewei liggen. Eens zien of ze nog graag knabbelt. En ja hoor! Ik denk dat ze zou gekwispeld hebben als ze nog zou kunnen. Lagun krijgt het zijne ook maar dat is uiteraard niet meer zo interessant als het botje dat Yana heeft. De wisseldans begint weer: Lagun komt dat van Yana afpakken en Yana sleept zich voort op haar achterpoten om het zijne te gaan pikken. En all is well again. ☺

's Avonds brengen we Yana naar de dierenarts waar Koen haar opnieuw zal mee nemen naar hem thuis. Lagun blijft intussen alleen thuis. Ik laat hem vrij rondlopen in de hoop dat hij niet "over" Yana's ongelukjes zal gaan.

De dag krijgt toch nog een positieve wending: bij de dierenarts krijg ik te horen dat er in de eerste plaats wordt gedacht aan een hernia die haar verlamming veroorzaakt. Oh?! Het blijft een erg moeilijke aandoening om te behandelen bij een hondje van elf jaar oud dat al zeker artrose heeft maar het verandert de inhoud van haar spuitje van deze avond wel heel erg drastisch. Mijn hart maakt een sprongetje van blijdschap en plots besef ik dat ik de hele dag nog niet heb gegeten.

Op de terugweg naar huis passeren we een pizzakraam. Hhhmmmm... we nemen er eentje mee en eten het op onze luie kont op in de zetel – op Laguns hoogte. De lieverd blijft weliswaar gemanierd: hij komt natuurlijk wel eens snuffelen maar echt schooien doet ie niet.

Ik voel de vermoeidheid van de voorbije dagen over me komen en we kruipen vroeg in bed. Hopelijk is Lagun ook mentaal een beetje vermoeid. Lichamelijk heb ik hem tekort geschoten vandaag, dat besef ik.

Dag 454 – woensdag 26 maart

Deze ochtend trek ik Laguns tuigje en jasje meteen aan in huis bij het opstaan. Hij verstart ogenblikkelijk. Ik probeer hem wat los te spelen maar het mag niet wezen. Als een halve gare dartel ik al huppelend en kirrend door het huis met een van zijn piepertjes maar Lagun kijkt zelfs niet op. Hij volgt apathisch mijn tempo en rept zich zelfs telkens om aan mijn zij te staan aan de voet te gaan staan. Heel even pakt hij verkrampst zijn pieper in zijn snoet en zet hij een paar passen, recht naar de deur waardoor we vertrekken waar hij zijn favoriete speeltje laat vallen en als een geslagen hondje gaat staan wachten, starend naar de grond. Pffff...

Er is een examen op 't werk voor externen. Dat betekent altijd veel volk in onze gang op weg naar de keuken. Ik wist het niet op voorhand en kom een beetje onvoorbereid bij het examenlokaal waar al een grote meute staat aan te schuiven aan de deur. Lagun blijft weliswaar netjes bij me. We stappen extra traag voorbij de bezoekers en geen ene keer maakt hij aanstalten om hallo te gaan zeggen bij iemand anders. Mooi! Jij krijgt een flinke beloning in de keuken schat!

Voor de deur van ons bureau oefen ik nog even een 'stay' waarbij ik uit het zicht verdwijn. No probs. Dat zit er goed in blijkbaar. Tussendoor slaapt het kleine grut vooral. Zo een bezoekje van Yana werkt blijkbaar dus toch ook wel vermoeiend voor ons platjasje ook al werd er niet veel gespeeld.

Een kwartier voor de middagpauze begint Lagun ineens rotvervelend te doen. Hij heeft zijn tuigje nog aan en ik wijt zijn wangedrag automatisch daar aan. Hij staat al jammerend en blaffend naar buiten te kijken waar hij ongetwijfeld een vogel heeft gezien, hij laat zich door niks afleiden, wil niet meer bij me komen, wil niet gaan liggen om te kalmeren wanneer ik hem uiteindelijk ga halen, ... niks.

Alleen maar die toonladder der gejammer beklimmen, dat doet hij. Mijn collega's doen hun best om de puber te negeren maar ik besef dat ik zo niet lang verder kan. Ik wil hem alleen maar twee minuten stil krijgen om dan op mijn voorwaarden naar buiten te gaan maar niks daarvan. Dan maar zo naar buiten. Waar meneertje uiteindelijk twee keer een volle minuut gaat staan plassen... Oeps. Foei vrouwtje! Nu maar hopen dat de kleine schat geen blaasontsteking heeft opgelopen. Ahum.

Even later merk ik een gigantische spin op tegen de muur achter Sarah. Lagun merkt ze ook op en gaat snuffelen – en jaagt haar zo ongewild? mijn richting uit. Ongewild... of zou het wraak zijn voor de kwellling van vlak voor de middag?! ;-)

Thuis 's avonds laat ik Laguns tuigje aan. Ik merk dat hij grote honger heeft en wil ervan profiteren om hem met tuigje aan te laten liggen. Te-ver-geefs. Hij weigert koppig en begint uit pure frustratie tegen me te blaffen. Een uur aan een stuk probeer ik, waarbij ik telkens zijn kom terug weg zet. Hij haalt het bloed vanonder mijn nagels! Uiteindelijk krijg ik van hem een geste: hij begint aan zijn 'down'-beweging. Ik beslis dat ik het hier maar mee moet doen, trek hem zijn tuigje uit en ga zijn kommetje (met brokkenpap uiteindelijk want tegenwoordig moeten we water bij zijn korrels doen om meneertje goed te laten eten) terug halen en wat zie ik wanneer ik aan zijn eetplaats kom? Meneertje ligt braaf te wachten!! Helemaal plat op zijn buik zoals ik al een uur vraag. Grrrrr

Dag 455 – donderdag 27 maart

Vandaag komt Yana terug en Darko mag ook mee. Ik had wat schrik dat Lagun in de drie maanden dat ie nu het huis voor zich alleen heeft, een ego zou hebben gekweekt en zich zou hebben gesteld

tegen Yana of Darko – met alle mogelijke gruwelijke gevolgen van dien want naar wat ik lees en hoor van Koen is Darko er ook niet bepaald toleranter op geworden – maar dinsdag kon ik al meteen vaststellen dat Lagun helemaal nog niet was vergeten hoe hij zich moet gedragen tegenover de Mechelaartjes. En dat is nu met Darko niet anders.

Nog voor de Mechelaars arriveren, geef ik Lagun te eten. Ik probeer eens om zijn tuigje aan zijn eetkom te leggen. Gewoon maar dat; ik wil zien dat hij rustig kan genieten van zijn korreltjes in het bijzin van het ding. Positieve associatie. Maar daarvoor moet ik wel eerst wegstappen uit zijn buurt voordat hij het vertrouwt en durft te beginnen eten. Terwijl hij min of meer ontspannen staat te smikkelen, kom ik dichterbij. Lagun vertoont duidelijk meer stress bij elke stap die ik in zijn richting zet en spant zich langzaam maar zeker helemaal op. Ik stap gewoon voorbij. Ministapjes.

Kort na het ontbijt zie ik Koen met Darko de deur naderen. Ik ga hem snel overnemen aan de deur en houd hem nog even aan de lijn. Lagun staat aan de andere kant van de deur enthousiast te trippelen om te kunnen spelen. Tot de deur open gaat... zijn enthousiasme verdwijnt meteen van zijn snoet als een donderslag bij heldere hemel... "Oh neen, het is die bullebak weer!" Darko stapt binnen alsof hij nooit is weggeweest: borst vooruit, poten wijd en stoer, heer en meester... snauw naar Lagun die meteen zijn allerliefste kalmerende oogjes opzet en nederig zijn blik afwendt van al die koninklijkheid... Heimelijk vind ik het niet slecht dat Lagun nog eens zo een lesje nederigheid krijgt want de voorbije maanden heeft hij iets te veel zijn rijgedrag kunnen beoefenen.

De rest van de dag verloopt zonder incidenten. Yana en Darko flankeren me algauw en ik word de hele dag aangepord om streeltjes en aandacht en Lagun... de duts kijkt toe van op afstand. Ik word helemaal geclaimd door mijn voormalige schatten. Maar ik let wel op dat ik Lagun niet helemaal uitsluit en verwaarloos. Ten slotte is hij nu wel de heer des huizes en mijn oogappel. Ik reserveer wat aaitjes voor hem ook.

Dag 456 – vrijdag 28 maart

Lagun's tuigje gaat om nog voor het ontbijt. Hij wordt er niet bepaald happy van maar eet wel goed ondanks dat hij verkrampt telkens wanneer ik in de buurt kom.

Wanneer we de trein in Brussel-Noord uitstappen, zien we de blindegeleide Labradoodle terug. Hij zat met zijn baasje duidelijk terug in onze trein en stapt nu iets voor ons op het perron, zijn baasje nietsvermoedend. Ik houd me wat in en Lagun blijft netjes bij me. Het zou me verbazen dat hij de andere hond niet heeft gezien. Lagun verwacht zijn collega intussen wellicht ook al op diezelfde plaats maar hij maakt geen aanstalten om hallo te gaan zeggen.

In het bureau laat ik Lagun's tuigje aan. Resultaat? Het duurt een uur voordat ie gaat liggen! Koppig beest toch.

's Middags mag hij mee naar het kantoor van een ex-collega. Gewoon om even snel de pootjes te strekken. We passeren terug aan een laag muurtje met wat struiken er boven op. Ik heb hem ooit op dat muurtje laten lopen en toen heeft ie zijn nummer 2 in de struiken gedaan. En dat is hij duidelijk niet vergeten: Lagun doet opnieuw zijn kakje daar lekker hoog in de struiken. Het is niet evident en ligt in principe in niemands weg maar ik ruim het toch maar even op. Het ligt immers wel in het gezichtsveld van de tweevoeter.

We keren al snel terug naar het bureau, ik eet mijn middagmaal en dan gaan we met Sarah boodschappen doen voor Patricks verrassingsfeestje van aanstaande maandag in de Spar in het station. Ik heb me er al eens laten tegenhouden met Lagun aan de ingang maar deze keer kennen ze ons nog en we stappen gewoon door. We aarzelen nog een beetje over de kaasjes die we willen mee nemen en Sarah schiet plots in de lach: onbewust had ik Lagun met zijn snoet vlak aan de salami's en ander vlees geparkeerd en het kleine grut zit vol concentratie naar al dat lekkers te staren maar blijft er braaf van af. Flinkerd.

Hij lijkt wel stikkapot wanneer we na een kwartiertje terug aan ons bureau zitten. Ik laat het tuigje nog steeds aan en deze keer gaat de lieverd al gauw liggen.

Na een uurtje zie ik hem echter zwaar mankend naar zijn bench hopen. Slik. Zou dat tuigje hem nu toch pijn doen? Zit het dan toch niet goed? Ik voel nog eens maar het knelt nergens. Ik mag ook zijn poten strekken en betasten, hij verpinkt niet. Hm, wat moet ik hier nu weer van maken? Een nieuwe vorm van protest tegen het ding?

Dag 457 – zaterdag 29 maart

Dit weekend is het het jaarlijkse traditionele opstartweekend van Motorcycle Action Group. Een gans weekend lang kunnen motorrijders gratis hun rijvaardigheid komen testen onder het deskundige oog van erkende instructeurs. En naar jaarlijkse traditie zit ik daar een gans weekend aan de inschrijvingstafel. Omdat we tafels en stoelen moeten meesleuren, rijden we zelf met de wagen daarheen. Het staat niet echt natuurlijk voor een motorevenement en we worden uiteraard het hele weekend uitgelachen omdat onze collega's denken dat we op die manier zelf trachten te ontsnappen aan de tests maar het is wel leuk dat Lagun op deze manier mee kan.

Hoewel... Leuk... Lagun lijkt daar een ander idee van te hebben 's ochtends wanneer hij de tuin in weglucht voor zijn tuigje.

Hij vergeet zijn leed echter wel wanneer hij de hele dag lang de ster van de show blijkt te zijn. De hele dag door krijgt hij wrijfjes en aandacht van de bezoekers en moet ik wel vijftig keer zeggen dat hij toch dat koekje van bij de koffie niet mag hebben.

Ook onze jongste fan, de driejarige dochter van een van onze medewerkers, komt op bezoek. Isabella is dol op hondjes en heeft Lagun al eens gezien maar toch liever van op afstand. Lagun voelt dat precies goed aan en benadert Isabella heel zachtjes. Hij laat haar rustig wennen aan zijn aanwezigheid en een uurtje later komt ze me zelf vragen of we eens gaan wandelen met de woef. Ja hoor meisje. En zo trippel ik met twee jonge zielen aan mijn zijde langs al die ronkende motoren en brallende rijders alsof het ons aller natuurlijke biotoop is.

's Avonds gaan we eten in een brasserie in de buurt die ons sponsort. Het wordt een lange dag dus voor Lagun maar hij blijft zich gedragen. We zitten aan de hoek van de tafel vlak bij het raam en we o wee, daar komt zich toch wel een poes parkeren aan de andere kant zeker?! Ik vrees dat mijn rust voorbij is maar Lagun merkt haar gelukkig niet op en na een half uur druipt de uitdager dan toch af. Of wat had ik gedacht? Wanneer Bart met Lagun buiten komt, wordt hij bijna onderuit getrokken door het kleine grut! De poes vond het blijkbaar een leuk idee om ons achter de hoek op te wachten. Gvrmd... Wat een drama wordt het zeg: sleuren en trekken en jammeren en protesteren om toch maar bij die kat te komen. Foei foei foei.

We stappen kordaat door naar de auto.

Na veertien goed gevulde uren staan we terug thuis. En Lagun gaat spontaan zijn bench opzoeken. Goed idee lieverd. Wij kruipen ook in ons mand.

Dag 458 – zondag 30 maart

Dag twee van ons opstartweekend. Een dagje was genoeg voor Lagun denk ik. Of komt het door dat uurtje slaap dat ze ons hebben afgepakt? Daar kan ik inkomen... Lagun is de hele ochtend wat neuterig.

Ik merk dat hij pas tot rust komt wanneer hij bij Bart is. Oei... Bart heeft natuurlijk wel een taak die zich beter leent tot rondwandelen. Ik zit aan de tafel gekluisterd. We zullen het daar maar op steken zeker?

Gisteren is het kleine grut duidelijk wel wat te veel verwend. Zodra meneertje vandaag tien minuten geen aandacht krijgt, begint hij te blaffen naar de mensen. Non! Gelukkig kan ik rekenen op de medewerking van mijn medewerkers en negeert iedereen Lagun bij dergelijke aanstellerij. Lagun snapt het snel en al gauw krijgen we terug dat lieve brave hondje waar iedereen zo tuk op is en waar we wel aandacht willen aan spenderen.

Dag 459 – maandag 31 maart

Vandaag krijgt Lagun opnieuw eerst zijn tuigje aan en ook zijn jasje voordat ik hem in de tuin laat. Dat gaat vlot. Hij komt zelfs terug binnen wanneer ik hem roep voor zijn ontbijt.

Ik denk nu wel dat hij zijn ochtendhoopje niet zal hebben gedaan. Waar en wanneer zal dat nu komen?

's Middags op het werk houden we het verrassingsfeestje voor onze collega die 20 jaar bij het BIPT werkt. We hebben gezorgd voor kaasjes, gehaktballetjes, gezonde knabbels, minder gezonde knabbels en alles komt op een tafeltje op neushoogte van Lagun. Dat wordt trainen!

Lagun maakt het zichzelf gemakkelijk na een paar "pas touchers" en blijft gewoon uit de buurt van de verleidingen. Hij gaat erbij liggen en iedereen is danig onder de indruk. Dat zouden hun honden niet kunnen hoor...

Sarah doet me teken om te vragen of ze de voedselweigeringsoefening nog eens mag proberen. Ik sta op enkele meter van haar en Lagun wanneer ze hem een chips aanreikt. "Pas toucher Lagun!" En hij komt er ook niet aan. Ik ga hem een gehaktballetje brengen als beloning. Catherine wil dat ook wel eens proberen. Achja, waarom niet? Het resultaat is overweldigend: Catherine brengt haar hand naar Laguns snoet en Lagun kijkt me aan en komt naar mij gelopen nog voordat ik iets zeg. Super lieverd! Nog een gehaktballetje. Ja ja, bij vrouwtje is 't altijd beter en lekkerder. Niet vergeten. 😊

Ook in de trein worden we verder op de proef gesteld. Er komt schuin tegenover ons een zwanger meisje zitten. Ze zeggen wel eens dat je wat minder handig wordt als je zwanger bent; ik denk dat dat in haar geval echt waar is. Ze zit nog niet neer of ze heeft al op Laguns poot getrapt. Geen paniek. Twee minuten later laat ze haar boek vallen op mijn voet, vlak voor Laguns snoet. Geen beweging. Even checken of dat kleine grut nog wel leeft... en ja hoor, die blijft er gewoon allemaal rustig bij

liggen. Pas wanneer het meisje haar klokhuis in het kleine vuilnisbakje op enkele cm van Laguns neusje wil gooien, krijgt ze wat beweging in onze viervoeter. Zijn neus volgt het klokhuis heel gefixeerd maar de “pas toucher” van daarnet zit er nog goed in en werkt nu ook nog.

Het is een mooie dag. ☺